Неочаквано Майката извиква, погледнала
през прозореца.

Срѣбра – Ахъ, Сашо влѣзе въ двора! (излиза)

Благородна (Като си бърше очитѣ, отваря вратата)
(Срѣщат се на прага и се прегръщат)
Какво става, бе Сашо?

Ахъ! Нищо незнаешъ? Свърши се войната. И всѣки трѣбва да се прибере отъ гдѣто е дошълъ.

– И ние трѣбва да се раздѣлимъ?!

– Никой не може ни раздѣли. Ще ни се позволи само времето да се раздѣлимъ до като се произнесатъ въ Новой окончателно. И вѣроятно слѣдъ това ще се вичеемъ въ нашата родна сѣл. Пространствата и времето нѣматъ значение за насъ. Въ 5–6 месеца всичко е свършено!

– Боже мой, цѣла вѣчность! И защо тия страдания?

(Влиза майка Срѣбра)

Срѣбра. Потрикувайте си, момчетата чедо, тъкъ сѣ да ви направя по едно Кафе.... (Къмъ Благородна) Разбери, че трѣбва да бъдемъ по-